És itt a legelő, kopár
és végtelen sík,
fölötte rózsás, tejopál
felhő menekszik.

A kútnál álmos tehenek,
az istenadták,
a rozsdafényű, gyér füvet
lustán szálazzák.

S mint egy pogány hit papjai
búgnak fel lágyan
a Naphoz, e sivatagi
szomorúságban.

Az árokpartról messze néz
egy magányos fa,
tüzes könnyeket ejt nehéz,
lecsüngő lombja.

Mert erdő lengett valaha
itt s most siratja
testvéreit az árva fa.
Tövénél satnya

pipacsok szétszórt szirmai,
nyaldosó lángok:
fel akarják tán gyújtani
e holt világot.